

(המשך מעמוד 21)

משום הצום הקשה והחום הרב. עבודת הביצורים מתחדשת במלוא עוזה. אדני הרכבת, מהמסילה שמתקופת התורכים, נער קרים, ובעזרתם מחזקים את הגדרות ומרסיפים עליהן.

מטוס פאנטום, אותו מנווט טייס סקרן, שוטט ברעש מחריש-אוזניים מן המעלה המזוהה, ונוסק מייד כלפי מעלה. המתנחלים מפרשים זאת מייד כאות-הודעה של חיל-האוויר עימם.

יום א', שעה 1530

שיירה בת 12 מכוניות ובה אוהדי המתי נחלים. נעצרת על-ידי חיילי המחסום שליד הכפר ענתבא. המסרבים לאפשר לשיירה להמשיך בדרכה. נוסעיה מחליטים לחסום את הכביש, ויוצרים פקקי-תנועה ענקיים. תיגבורת בראשותו של מושל טול-כרם מגיעה למקום. והמושל מחליט לפנות את השיירה בכוח. רק אז מתפורים האוהדים וצועדים ברגל בקבוצות קטנות דרך ההרים, אל מקום ההתנחלות. חברי מוכירות המתנחלים בני צובר, מנחם פליקס ויוסף ארציאלי, עוזבים את

הרמטכ"ל

מוזמן לתיאום

בשעה עשר בערב נערך התדריך האחרון למתנחלים. על-ידי חברי מ"ד כירותם. מוחלט סופית להתנגד רק התנגדות פאסיבית. מיספר קנאים דורשים להתנגד בכוח. אחרים מציעים לדחוס את גג הבניין באגשים ולנתץ את המדרגות המרבילות אליו. המזכירות מתנגדת, וטוענת כי הדבר מסוכן. חברי המוכירות מבקשים מהמפקד המקומי לקשר עם הרמטכ"ל, ומזמינים את מוטה לבוא להתנחלות. כדי לתאם עימו את הפינוי.

יום ב', שעה 0030

שיירה בת 31 אוטובוסים של אגד מגיחה מכיוון טול-כרם, וחונה בצידו הכביש, מרחק ארבעה קילומטרים מהתנחלות. בגלל עיקול הדרך אין המתנחלים יכולים לראות את השיירה, אולם עד מהרה פושטת הידיעה על נוכחותם.

ליל

שימורים

שרות מודרות מודלקות, וסביבן יושבים הצעירים שבין המתנחלים. משוחחים, ומתכננים את הצעדים שלאחר הפינוי. בקבוקי יין אדום-מתוק נשלפים, ושני חניכי תנועת עורא נתפסים על-ידי האחראים על המטבח שעה שהם מנסים לסחוב קפה וסוכר. אחרים הצליחו בכך, וקפה חם בכוסיות פלסטיק מסייע למתנחלים להישאר ערים. כל הלילה.

יום ב', שעה 0300

הרמטכ"ל ואלוף פיקוד-המרכז יונה אפרת מגיעים למאהל. חברי המזכירות מודיעים להם כי הוחלט סופית שלא להתפנות. אלא על-ידי החיילים. שני הצדדים מסכימים כי הפינוי יהיה נקי ואלגנטי, ללא אלימות מצד המתנחלים, וללא הפעלת כוח מצד החיילים.

לא כדאי

שמעון יבוא

רביסרן צעיר, המלווה את הרמטכ"ל, פונה, בנוכחות מוטה, אל הרב מרדכי הלפרין, ואומר לו: "לא חשוב מי צודק, חשוב שאני ועוד מאות קצינים וחיילים לא ישנים בגללכם כבר ארבעה ימים". הרב הלפרין שותק. הרמטכ"ל מבטיח למתנחלים כי יתחילו לפנותם בשעה חמש בבוקר. המתנחלים מבקשים להרוויח עוד שעה, והרמטכ"ל מסכים לשש. בדרך חזרה מתעכב הרמטכ"ל ליד המאהל הצבאי ומתקשר באלחוט עם ביתו של שר הבטחון: "אנחנו מפנים אותם בעוד שעתים וחצי". מוסר הרמטכ"ל. "לא, לא כדאי שאתה תבוא הנה, שמעון".

יום ב', שעה 0515

מכונית גרר שעל דלתה רשום גרר בני ברק, מגיעה למיגרסה-התנייה המאולתר של ההתנחלות. על הכביש הראשי מתחילים לנוע האוטובוסים, באורות חנייה. יחידת צנחנים מתקרבת לשער מחנה המתנחלים ונעצרת שם. חייליה מתחילים לפרק את הקונצרטיות שבשער. יחידה אחרת של חיילים עורכת פעולת איגוף, מגיעה לצידו האחר של המחנה, ונעצרת שם. הערים מבין המתנחלים מרימים להעיר את אלה שנשכרו והלכו לישון. ממחרים להתרחק, להתרכז ליד המיבנה ולהתחיל בתפילה. הכל ממתנינים לאות ההתחלת הפינוי.

יום ב', שעה 0540

האות מגיע בדמות שיירת-מכוניות בהן הרמטכ"ל, אלוף הפיקוד, האלוף ורדי, ותתי-אלוף שליו. הרמטכ"ל עורך ניסיון אחרון לשכנע את המתנחלים לעזוב את השטח מרצונם. באותה עת ממחר הרב מרדכי הלפרין לעבר גוש החיילים, ובידור הרמטכ"ל: "חיילי צה"ל, הוא קורא לעברם, ברוכים הבאים לאלון-מורה. מלאו את הפקודות, אבל אם רגש וחום יהודי. חייל צה"ל זה אצלנו קדוש". קצין צעיר העומד לידו קורא לעבר החיילים: "לא לענות לו". הרמטכ"ל מורה להתחיל בפעולה, אך טובוס ראשון נכנס בהילוך אחורי לשטח ההתנחלות. החיילים ניגשים בהיסוס אל

מתנחלים בודדים ומבקשים מהם לעלות לאוטובוס. הרב הלפרין פולט הוראות לצי באו, דרך הרמקול: "אף אחד לא עולה בכוחות-עצמו. שיקחו אתכם בידיים, לא פחות מארבעה חיילים כל אחד". הרמטכ"ל שואל ממנו את הרמקול ומבקש מהמתנחלים לים לא להקשות על החיילים.

תפילה

סגולה נגד פינוי

כעבור שמונה דקות מתמלא האוטובוס בוס ראשון ויוצא לירושלים. אוטובוס אחר נכנס במקומו. כמאתיים המתנחלים נחלים מתרכזים לתפילה, כשהם חבושים סלימות ותפילין. הרב הלפרין טונג לרמטכ"ל ומבקשו שהחיילים לא יאספו מתי ללים. כששואל אותו הרמטכ"ל כמה זמן תארך התפילה, משיב הלפרין: "כמה דקות". והרמטכ"ל מורה לחיילים לא לקחת מתפללים.

אחד המתנחלים, יהודי עבדקן, מטפס על עץ ברוש גבוה ומתנווד עימו ברוח. שני חיילים מנסים להוריד אותו, אך הרמטכ"ל ממחר אליהם ואומר להם להפסיק. "הוא עלול ליפול ולהיפגע". החיילים נמנעים מלגעת בנשים ובחורי רות צעירות. אחת מהן, נערה כבת 16, רצה אל חברתה, ובדרך נופלת ומועדת. למעלה מעשרה חובשים הנמצאים במקום מגלים לפתע שיש להם פרנסה. ומסתערים לטפל בה. נערה זו היתה הנפגעת היחידה בפעולת-הפינוי.

בינתיים מתרכזות הנשים כולן במרכז ההתנחלות במעגל שירה. הגברים, שסיימו להתפלל, מחליטים ליהנות מהבטחת הרמטכ"ל לרב הלפרין, פורצים בשירה וברבי קודי מעגל.

כעשרה מתנחלים עולים על הגג. אותו גג אשר משך ארבעה ימים איימו כי יהפ" כוהו למצודה שנייה. בהזירות ובמהירות מסלקים אותם מהגג - ישר לאוטובוס. התמונה השכיחה היא של ארבעה חיילים הנושאים מתנחל שציציות-סליתו מתנפ" נפות ברות, ומעלים אותו על האוטובוס. פהרושם תקריות בעיקר לשוניות: "אתם ממלאים פקודות בלתי חוקיות" - "כך חרב בית המשפט" - "תזכרו את כפר קאסם".

אחד המתנחלים שהועלה לאוטובוס מצ" ליה לקפוץ חזרה דרך החלון. שלושה חיילים דולקים אחריו בצחוק רם. לוכדים אותו ומעלים אותו בעדינות חזרה לאר טובוס.

יום ב', שעה 0730

מרבית הגברים שבין המתנחלים הועמסו על האוטובוסים שיצאו לדרך. גוש הבחור רות, הכולל כמאה נשים, מחריד את האו"ם וזר בשירה רמה הגובלת בהיסטריה. סה ושם נראות נערות צעירות מייבבות מפחד פן יגעו בהן החיילים.

אב, שעדיין לא פונה, מנסה לחלץ את שתי בנותיו מהמעגל, בקראו לעבר חברי המוכירות, מהבודדים שנשארו בשטח: "ככה בדיוק נוהגים המחבלים. מגזלים נשים כדי להתחבא מאחריהן".

הרמטכ"ל

שלט במצב

הרמטכ"ל ניגש למעגל הבחורות עם הרמקול ומנסה לדבר עימן. הן מגבירות את השירה ומחיאיות-הכף, ואינן מאפשרות לו לדבר. הוא קורא למפקדי הכוח ומורה להם לפנות עם חייליהם את השטח. "המפקד" פונה אליו אחד הקצינים "אתה עושה להן עוול. הן ממתנות כבר ארבעה ימים שגברים יטפלו בהן ויסחבו אותן".

ברגע שמתברר לנערות כי הצבא מת" פנה, הן ממחרות לרוץ לעבר האוטובוסים ולעלות עליהם. בשטח נותרים רק כמה עסקני-מתנחלים. הרמטכ"ל ניגש אליהם, כשעל פניה ארשת רוחה ולוחץ את ידהים. אחד מהם פותח ספר גמרא. וזממה להוכיח לרמטכ"ל ולאלוף הפיקוד, כי ההתנחלות היא מצוה. הרמטכ"ל מאזין באר רך-ירות, בסבלנות ובתרבות שאפיינו אותו משך כל המיבצע. את המצב מציל נהגו של אלוף הפיקוד: "המפקד, בתשע יש דיון צריך לנסוע".

חברי המוכירות ומיספר עסקנים נשא" רים בשטח, כדי להעמיס את הציוד על המשאיות והטנדרים. "מגיע אליהם", אימר אחד החיילים שנשארו לשמור, "הם עשו כל כך הרבה צרות, שיעבדו קצת עכשיו".

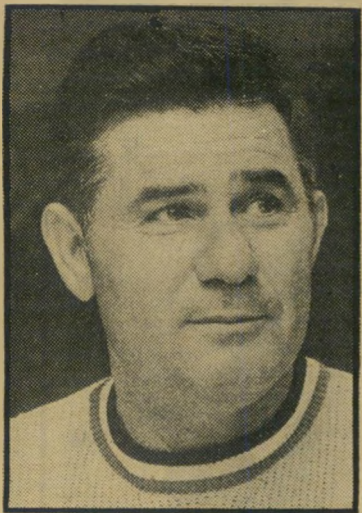
במדינה

עסקים

רק לא גרוזינים

המועמד איים להשכיר דירתו למושפחה גרוזינית - אם ועדי-חבית יתעקש לפנות את המישרד

הפירסומים האחרונים על 25 אלף דירות ריקות בישראל, לא הפתיעו את יגאל כהן, המועמד מיספר 40 ברשימת הליכוד ל" כנסת, ומראשי ע"מ. שכן כהן, שהוא מושבניק, הינו אחד מבעלי אותן דירות. בשנת 1966 השקיע כהן 40 אלף לירות, וקנה דירת שניים וחצי חדרים ברחוב הכנסת הגדולה 8, בשיכון בבלי בתל-אביב. כהן עשה עסק טוב: הדירה שווה כיום לפחות 200 אלף לירות. הוא נהג להשכירה לאנשים שונים, ולא היו בעיות. אך לפני שבועות אחדים החליט כי דמי

מועמדת וכנסת כהן גרוזיני או מישרד?

השכירות ממגורים אינם מספיקים, תש" כיר את הדירה למישרד. כאשר תבע ועד" חבית לפנות את הידירי המישרדי, סירב. הוא הודיע לוועד כי אם לא ירשו לו להשכיר למישרד, ימסור את הדירה לסוכ" גות, כדי שתביא למקום משפחה גרוזינית. ועד הבית לא נרתע, לא ויתר, העדיף גרוזינים על מישרד.

כהן ממשיך לחפש דיירים שיהיו מוכנים לשלם 850 לירות לחודש דמי-שכירות.

כספים

השופט צועד עם הבוק

גם בכתיה-מישפט חדלו לסמוך על הבנקים

שופט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, אלישע שיינבוים, ניצב בפני דילמה חמור. מולו היתה מונחת בקשתו של היה" לומן יהודה סידוף, לבטל את צו-עכיכוב הציאה מהארץ התלוי ועומד נגדו. סידוף שרוי בהליכי גירושו מאש"ת.

עד לסיום משפט הגירושין, הוציא נגדו בית-הדין הרבני צו-עכיכוב-ציאה. אבל ס"ר דוף נאלץ, לרגל עיסקי-ההלוואים שלו, לבקר בחו"ל. הוא הציג לשופט להפקיד בבית-המישפט ערבות בנקאית בכל סכום שיידרש, כדי להבטיח שאמנם יחזור לארץ. אבל הבנקים היום אינם כנראה כבר מה שהיו פעם. זאת הבין גם השופט שיינבוים, הוא חזק בדעתו, החליט ושקל: האם אפר שר עוד לסמוך על ערבות בנקאית? הפועלים לא טוב? בסופו של דבר הגיעו השופט למסקנה: יציאתו של סידוף מהארץ תותר, בתנאי שיפקיד בבית-המ"ט ערבות בנקאית בסכום של 50 אלף ל"י, ובתנאי שהערבות תינתן רק על-ידי אחד משני הבנקים הגדולים במדינה: בנק לאומי או בנק דיסקונט.

אבל ההחלטה עוררה את תמיהתו של עורך-הדין אהרון ברקאי, פרקליטו של חסידוף. "האם ערבות של בנקים אחרים הפועלים בישראל", שאל ברקאי, "כמו בנק הפועלים, אינה טובה לבית-המישפט?" הפך השופט בסוגייה והפך בה. עד שה גיע להחלטה: הוא הוסיף להחלטה של בית-המישפט מוכן לקבל גם ערבות של

עוזי הפוך

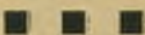
שמירה, ספק נגד מחבלים, ספק נגד צה"ל.

ההיאחות, אך לא לפני שהובטח להם כי יאפשרו להם לחזור, ויוצאים לירושלים לפגישה עם שר-הביטחון בלישכתו.

ארכה

עד הערב

מתנחלים ניתנת ארכה עד השעה שבע בערב, לפנות את סבסטיה. באותה שעה מאפשר צה"ל לשיירת מ"ד איות להיכנס להתנחלות, ולהביא מזון טרי, לאחר יום הצום.

יום א', שעה 1900

מועד האולטימטום של שר-הביטחון פג. המתנחלים מתקשרים עימו ומבקשים חתיה, משום שלדבריהם עובדו על-ידי מחסום דרכים בדרך מלישכתו לסבסטיה. הארכה ניתנת לשעה תשע בערב. שעתים קודם-לכן הגיעה למקום יחידת צנחנים שהתקמה בשטח, הקימה תחנת קשר בעלת אנטנת-ענק, מתחה קווי-טלפון ושלחה סיורים למחנה, להכרת השטח. למתנחלים ברור כי הפעם, הכוונה לפנותם רצינית.